

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/65/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118011356
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3118011356.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému T. O., nar. XX. XX. XXXX v L., trvale bytom L., t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Ilava, pre zločin lúpeže podľa § 188 ods.1, ods.2 písm.c) Tr.zák. s poukazom na § 138 písm. a) Tr.zák. a iné, o odvolaniach obžalovaného a prokurátora, ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa zo dňa 4.1.2019, sp.zn.6T/64/2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 21. júla 2020 takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 321 ods.1 písm.d) Tr.por. z r u š u j e s a napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods.3 Tr.por.

obžalovaný T. O., nar. XX.XX.XXXX v L., trvale bytom L.,
t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Ilava

je vinný, že

dňa 14. 01. 2016 v čase približne o 10.15 hodine vnikol do rodinného domu v O. U. na ulici T. U. XXX, kde nezisteným spôsobom prekonal bránku a dostal sa na dvor rodinného domu, prešiel k zadnej časti domu, kde pristavil kovový rebrík k oknu, na ktorom vylomil lištu, avšak okno sa mu otvoriť nepodarilo, následne prešiel k vchodovým dverám v zadnej časti domu vedúcim do horného bytu domu, na ktorých rozbil sklenenú výplň, vytiahol kľúče, ktoré sa nachádzali vo dverách z vnútornej strany a odomkol si vchodové dvere, prešiel po schodišti na prvé poschodie domu, kde otvoril dvere a prešiel na chodbu, kde ho vyrušila poškodená W. T., ktorá začala kričať, na čo jej povedal „Nekrič, lebo ťa zabijem“, na čo poškodená zostala ticho, následne obžalovaný spravil pohyb ľavou rukou pričom obžalovaný držal pod pravou rukou neidentifikovaný predmet, na čo poškodená zo svojej peňaženky vytiahla 20,- Eur, následne obžalovaný žiadal ďalšie peniaze a keď poškodená povedala, že ďalšie peniaze nemá, obžalovaný povedal, aby mu dala zlato, na čo obžalovaný zobral poškodenej zlatú obrúčku, čím svojim konaním spôsobil poškodenej W. T. škodu vo výške 220,- Eur,

t e d a

- hrozbou násilia iného nútil, aby niečo konal alebo aby niečo opomenul,
- neoprávnene vnikol do obydlia iného, pričom čin spáchal závažnejším spôsobom konania - vlámaním

č í m s p á c h a l

- zločin vydierania podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona
- prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písm.a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm.e) a § 122 ods.4 Trestného zákona

Za to sa
o d s u d z u j e :

Podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona, § 41 odsek 1 Trestného zákona, § 38 odsek 5 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 odsek 2, § 77 odsek 1 a § 78 odsek 1 Trestného zákona súd ukladá obžalovanému ochranný dohľad v trvaní 3 (tri) roky, spočívajúci v povinnosti obžalovaného po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody oznamovať potrebné údaje o zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť v určených lehotách a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu.

Podľa § 77 odsek 2, § 51 odsek 4 Trestného zákona súd ukladá obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze zamestnať sa alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie v čase ochranného dohľadu.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku súd ukladá obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej W. T., bytom T. U. XXX, O. U. škodu vo výške 220 eur.

II. Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 4.1.2019, sp.zn. 6T/64/2018 bol obžalovaný T. O. uznaný vinným zo zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona, prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona a prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 14. 01. 2016 v čase približne o 10.15 hodine vnikol do rodinného domu v O. U. na ulici T. U. XXX, kde nezisteným spôsobom prekonal bránku a dostal sa na dvor rodinného domu, prešiel k zadnej časti domu, kde pristavil kovový rebrík k oknu, na ktorom vylomil lištu, avšak okno sa mu otvoriť nepodarilo, následne prešiel k vchodovým dverám v zadnej časti domu vedúcim do horného bytu domu, na ktorých rozbil sklenenú výplň, vytiahol kľúče, ktoré sa nachádzali vo dverách z vnútornej strany a odomkol si vchodové dvere, prešiel po schodišti na prvé poschodie domu, kde otvoril dvere a prešiel na chodbu, kde ho vyrušila poškodená W. T., ktorá začala kričať, na čo jej povedal „Nekrič, lebo ťa zabijem“, na čo poškodená zostala ticho, následne obžalovaný spravil pohyb ľavou rukou pričom obžalovaný držal pod pravou rukou neidentifikovaný predmet, na čo poškodená zo svojej peňaženky vytiahla 20,- Eur, následne obžalovaný žiadal ďalšie peniaze a keď poškodená povedala, že ďalšie peniaze nemá, obžalovaný povedal, aby mu dala zlato, na čo obžalovaný zobral poškodenej zlatú obrúčku, čím svojim konaním spôsobil poškodenej W. T. škodu vo výške 220,- Eur.

Za to bol odsúdený podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona, § 41 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, § 38 odsek 5 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona zaraďený do ústavu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 76 odsek 2, § 77 odsek 1, § 78 odsek 1 Trestného zákona mu bol uložený ochranný dohľad v trvaní 3 (tri) roky, v rámci ktorého má povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody oznamovať potrebné údaje o zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť v určených lehotách a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska. Podľa § 77 odsek 2, § 51 odsek 4 Trestného zákona mu bola tiež uložená povinnosť zamestnať sa alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie v čase ochranného dohľadu. Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku súd tiež rozhodol o tom, že obžalovaný je povinný nahradiť poškodenej W. T., bytom T. U. XXX, O. U. škodu vo výške 220,- eur.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu podali odvolania jednak obžalovaný, ale i prokurátor v neprospech obžalovaného.

Obžalovaný prostredníctvom obhajcu v odvolacích dôvodoch uviedol, že odvolanie podal proti výroku o vine za zločin vydierania podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona a výroku o treste. K skutkom porušovania domovej slobody a krádeže sa priznal a svoje konanie úprimne ľutuje, namietal však, že z jeho strany došlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu vydierania podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona, čo zároveň odôvodňuje uloženie miernejšieho trestu. V tej súvislosti poukázal na nejasnosti v skutkovom dejí, podľa ktorého mal hrozbou násillia nútiť poškodenú W. T., aby nekričala, pričom dôkazná situácia je postavená len na jednostrannom tvrdení poškodenej, ktoré nie je ničím podporené a ide o tvrdenie nepravdivé. S poukazom na rozdiely vo výpovedi poškodenej z prípravného konania a jej výpovede na hlavnom pojednávaní nedošlo k skutku takým spôsobom ako to popísala poškodená. Je pravdou, že bol poškodenou pristihnutý pri krádeži vlámaním, kedy poškodená ako aj obžalovaný zostali v šoku, pretože ani jeden neočakával prítomnosť toho druhého v budove, na čo reagovala poškodená krikom. Skutočnosť, že obžalovaný reagoval na jej krik tak, ako popisuje poškodená, v žiadnom prípade nereflektuje realnosť deja. Obžalovaný sa pokúšal poškodenú utíšiť, keďže prirodzene bola vystrašená z jeho prítomnosti. Avšak nekonal v žiadnom prípade s úmyslom poškodenej ublížiť, útočiť na ňu, či spôsobiť jej akúkoľvek ujmu. Nepoužil voči poškodenej násillie, hrozbu násillia ani hrozbu inej ťažkej ujmy, iba apeloval na poškodenú, aby nekričala, keďže sám bol v šoku z jej prítomnosti. Nečakal prítomnosť poškodenej a bol zaskočený. Z vykonaného dokazovania nebol preukázaný opak, poukazuje na zásadu in dubio pro reo a trvá na tom, že nedošlo z jeho strany k naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu vydierania. Zároveň sa počas trestného konania nepreukázalo u neho použitie násillia alebo zbrane. Skutočnosť, že mal držať v ruke predmet evokujúci zbraň, odmieta, poškodená pod vplyvom šoku nemohla korektné vnímať okolnosti, čo sa potvrdilo aj počas hlavného pojednávania konania keďže nedokázala identifikovať, či obžalovaný vôbec držal akýkoľvek predmet. Obžalovaný trvá na tom, že v ruke nemal žiaden predmet a poškodenej sa nevyhrážal. Súčasne uložený trest považuje obžalovaný za neprimeraný a nezákonný, a to aj z toho dôvodu, že súd pri ukladaní trestu nezohľadnil dôsledne všetky zásady pre ukládanie trestu uvedené v § 34 ods. 1, ods. 2 a ods. 4 Trestného zákona, s prihliadnutím na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. K spáchaniu trestného činu sa priznal, tento oľutoval, čo je poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. Taktiež počas priebehu trestného konania poskytoval súčinnosť orgánom činným v trestnom konaní a napomáhal pri objasnení svojej trestnej činnosti, čo predstavuje poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona. Na druhej strane, aj keď je priťažujúcou okolnosťou podľa § 37 písm. m), že už bol za trestný čin odsúdený, súd na túto skutočnosť nemusí prihliadať. Podľa názoru obžalovaného teda prevažujú poľahčujúce okolnosti. Vzhľadom na uvedené výška trestu je nezákonná, neprimeraná a preto nespravodlivá, keď trestný čin vydierania nespáchal a mal mu byť uložený za trestný čin porušovania domovej slobody a krádeže úhrnný trest, podľa zákonného ustanovenia za najprísnejší spáchaný trestný čin, v danom prípade podľa trestnej sadzby trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona, ktorá je jeden až päť rokov, upravenej s prihliadnutím na prevahu poľahčujúcich okolností v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona, kedy horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa zníži o jednu tretinu, a to na 44 mesiacov. Pokiaľ ide o uložený ochranný dohľad v trvaní troch rokov, obžalovaný spochybňuje jeho účel v spojitosti s výmerou trestu odňatia slobody v trvaní ôsmich rokov, resp. zmysel uloženej povinnosti zamestnať sa alebo uchádzať sa o zamestnanie a to z dôvodu, že po výkone celého trestu odňatia slobody bude mať 50 rokov a jeho možnosť, resp. schopnosť sa zamestnať, bude minimálna. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti obžalovaný žiadal, aby odvolací súd prehodnotil uloženie výšky trestu a tento zmiernil. Obžalovaný sa domnieva, že účel trestu by bol naplnený aj trestom odňatia slobody v hornej polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby a to v trvaní troch rokov s podmieneným odkladom výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom.

Odvolanie doplnil i sám obžalovaný vlastným podaním, v ktorom žiadal zohľadniť okrem už uvedených poľahčujúcich okolností i ďalšiu v zmysle § 36 písm. h) Tr.zák., že spáchal trestný čin pod vplyvom tiesnivých osobných alebo rodinných pomerov, ktoré si sám nespôsobil. Poukázal v tej súvislosti na to, že mu bola zavraždená matka, nemal domov, bol v zlom psychickom rozpoložení, nemal peniaze ani prácu. Taktiež na rozdiel od odvolania prostredníctvom obhajcu uviedol, že s ochranným dohľadom súhlasí, pomôže mu viac ako vysoký trest. Napokon navrhol, aby mu súd zarátal do trestu, alebo zohľadnil pri jeho ukladaní trest, ktorý mu bol uložený v Rakúsku.

Prokurátorka v odvolacích dôvodoch namietala, že súd nesprávne vyhodnotil skutkový stav veci a skutok, pre ktorý uznal obžalovaného za vinného, právne kvalifikoval len ako zločin vydierania podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona, prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona. Týmto súd oproti podanej obžalobe zmiernil právnu kvalifikáciu skutku ako trestného činu, keď sa nestotožnil s právnou kvalifikáciou konania obžalovaného T. O. uvádzanou v obžalobe, ako zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno a) Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona. Citovala odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu, pričom s jeho skutkovými a právnymi závermi sa nestotožňuje. Poukázala v tej súvislosti podrobne na výpoveď poškodenej W. T. v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní, pričom vo vzťahu k rozdielom v týchto výpovediach uviedla, že je logické, že s takým značným odstupom času od skutku a vzhľadom na nepríjemnosť situácie, keď sa v obydľí poškodenej objavil obžalovaný a aj vzhľadom na opätovnú osobnú konfrontáciu s obžalovaným, opis skutku tak, ako ho uviedla bezprostredne po jeho spáchaní, nebol na hlavnom pojednávaní úplne totožný. Aj napriek tomu, skutok, ako ho poškodenej opísala na hlavnom pojednávaní v súhrne naplňa skutkovú podstatu zločinu lúpeže podľa § 188 ods.1, ods.2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona. Výpoveď poškodenej W. T. považuje za vierohodnú, nakoľko konanie obžalovaného T. O. podrobne popísala, pričom jednoznačne uviedla, že obžalovaný mal v ruke predmet s hrotom, ktorý už však s odstupom času od spáchania skutku nevedela detailnejšie popísať. Jednoznačne sa však vyjadrila, že sa jednalo o predmet s ostrým hrotom, ktorý obžalovaný T. O. držal v ruke a s ktorým spravil pohyb smerom k poškodenej, ktorej povedal „nekrič, lebo ťa zabijem“, pričom uvedené slová obžalovaný poškodenej uviedol po tom, čo od poškodenej žiadal peniaze, keďže jej uviedol "keď nemáš peniaze, daj zlato." Vierohodnosť výpovede poškodenej nebola tak v priebehu prípravného konania ako aj v priebehu konania na súde ničím podstatne znížená. Skutok opísala realisticky a konštantne v priebehu celého doterajšieho konania. Tvrdenie obžalovaného T. O., že on sám zostal v šoku, keď zbadal poškodenú a iba apeloval na poškodenú, aby nekričala, považuje prokurátorka len za jeho účelovú snahu vyvinúť sa, vzhľadom na hrozbu vysokého trestu, ktorý mu za uvedený trestný čin hrozí. Jednoznačne bol preukázaný úmysel obžalovaného T. O. dopustiť sa trestného činu zločinu lúpeže, keďže už v čase, keď došlo k stretu s poškodenej mu nič nebránilo, aby z miesta činu okamžite odišiel a nepokračoval v protiprávnom konaní. V súvislosti s uvedeným poukázala aj na predchádzajúce odsúdenie T. O. Okresným súdom Piešťany sp.zn. 1T/136/2001 zo dňa 28.03.2011, kedy sa trestného činu zločinu lúpeže dopustil obdobným spôsobom a skutok mal podobný priebeh. Taktiež poukázala na závery znaleckého posudku PhDr. N. C., znalca z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí a dospelých číslo 32/2018, podľa ktorého znalec považuje za vysoko pravdepodobné, že ak obžalovaný vypovedá o danej situácii v rozpore s tým, ako ju vnímal, nejde u neho o dôsledok konfabulácie v pravom slova zmysle, ale o úmyselné a cielené skresľovanie reality, ktoré má psychologicky zrozumiteľnú a veľmi jednoduchú motiváciu vyhnúť sa trestu, resp. docieľiť nižší trest. Pri starostlivom hodnotení zabezpečených dôkazov nielen v prípravnom konaní, ale aj v priebehu hlavného pojednávania, je potrebné dospieť k záveru, že skutok sa stal, tento spáchal obžalovaný T. O. a skutočnosti uvádzané poškodenej W. T. bezpochyby preukazujú naplnenie znakov skutkovej podstaty žalovaných trestných činov. O trestný čin lúpeže ide, ak páchatel koná v úmysle zmocniť sa cudzej veci v bezprostrednej časovej nadväznosti na použité násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia, pričom z hľadiska zavinenia hodnotí prokurátorka konanie obžalovaného ako priamy úmysel v zmysle § 15 písmeno a) Trestného zákona, pretože chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť záujem chránený týmto zákonom. Skutok preukázaný tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom, vykazuje všetky znaky stíhaných trestných činov a to tak zločinu lúpeže podľa § 188 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno a) Trestného zákona, ako aj prečinu porušovania domovej slobody podľa §194 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona, tak ako bolo navrhované v podanej obžalobe. Vzhľadom na nesprávne právne posúdenie konania obžalovaného nie je možné sa potom stotožniť s výrokom súdu o treste, ktorý bol obžalovanému T. O. uložený. Preto prokurátorka navrhla, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine ako aj vo výroku o treste, pretože sa prvostupňový súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a aby v zmysle § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám rozhodol a s poukazom na osobu páchatela, ktorý bol doposiaľ opakovane súdne trestaný a to aj pre trestné činy lúpeže (rozsudkom Vojenského obvodného súdu Bratislava sp. zn. 3T/194/96 zo dňa 17.07.1996 a tiež rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/136/10 zo dňa 28.03.2011), vymeral obžalovanému T. O. zákonný a spravodlivý

úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody na 25 rokov v zmysle ustanovenia § 47 odsek 2 Trestného zákona so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril písomne obžalovaný, jednak prostredníctvom obhajcu, ale i sám, pričom z oboch podaní vyplývajú v zásade zhodné argumenty. Uviedol, že prokurátor v odvolaní primárne poukazuje na to, že prvostupňový súd sa nesprávne vysporiadal s právnou kvalifikáciou skutku, ktorý je obžalovanému kladený za vinu obžalobou, kde prokurátor kvalifikoval skutok ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 ods. 1, ods. 2 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona. S názorom prokurátora nesúhlasí. Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za to, že skutok, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, napĺňa znaky skutkovej podstaty zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona a prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona. Obžalovaný sa plne stotožňuje s tým, že súd prekvalifikoval zločin lúpeže na prečin krádeže vlámaním. Z vykonaného dokazovania je totiž nesporné, že od počiatku nemal priamy ani nepriamy úmysel použiť na prisvojenie si cudzej veci násilie alebo hrozbu bezprostredného násillia. Po príchode na miesto činu najprv počkal kým rodinný dom opustia všetky osoby v ňom žijúce, následne, aby si overil či objektívne sa už v rodinnom dome nikto nenachádza, niekoľko krát zazvonil na zvonec umiestnený na bráne pred rodinným domom. Po tom, ako nikto neotváral a v dome neregistroval žiaden pohyb, vošiel do priestoru rodinného domu. Z uvedeného je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že mal v úmysle kraďnúť, čo v konečnom dôsledku aj sám priznal, avšak nemal v úmysle za týmto účelom použiť na prisvojenie si cudzej veci násilie, resp. hrozbu bezprostredného násillia proti tretej osobe. Pre naplnenie subjektívnej stránky trestného činu lúpeže sa obligatórne vyžaduje úmyselné zavinenie, t.j. priamy alebo nepriamy úmysel, ktorý musí, ako ostatné znaky subjektívnej stránky trestného činu existovať pred jeho samotným spáchaním. Z výpovedí vykonaných v prípravnom konaní a v konaní pred súdom nesporne vyplýva, že obžalovaný nemal priamy ani nepriamy úmysel porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom. S otázkou zavinenia úzko súvisí problematika omylu v trestnom práve, t.j. nehoda páchatel'ovho vedomia (vnímania) so skutočnosťou, a to buď preto, že si niektorú skutočnosť vôbec neuvedomil, alebo mal o nej nesprávnu predstavu (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 13.10.1992, sp. zn. 7Tz62/92). Keďže obžalovaný mal za to, že rodinný dom je prázdny, nemôže byť trestne zodpovedný za úmyselný trestný čin, rovnako negatívny skutkový omyl vylučuje aj zodpovednosť, za trestný čin spáchaný z vedomej nedbanlivosti - k úmyselnému zavineniu a k zavineniu z vedomej nedbanlivosti je totiž potrebné, aby páchatel' vedel, že skutočnosti tvoriace znaky uvedené v trestnom zákone sú aspoň možné. Vo vzťahu k ďalším dvom trestným činom porušovania domovej slobody a krádeže sa obžalovaný dobrovoľne priznal a svoje konanie úprimne oľutoval. Vo vzťahu k tretiemu trestnému činu - vyhrážania, za ktorý súd prvého stupňa uznal obžalovaného vinným, sa nestotožňuje s tým, že by naplnil danú skutkovú podstatu tohto trestného činu. Keďže v rodinnom dome sa nachádzal iba obžalovaný a poškodená, pričom ich výpovede sa vo viacerých významných skutočnostiach rozchádzajú, je potrebné konštatovať, že objektívne posúdenie priebehu skutkového deja súdom je veľmi ťažko posúdiť. V tejto situácii však poukazuje na zásadu in dubio pro reo, v zmysle ktorej je nutné v pochybnostiach rozhodnúť v prospech obžalovaného. Rozpory sa totiž nachádzajú aj v samotných výpovediach poškodenej, pričom inak vypovedala v prípravnom konaní a inak v konaní pred súdom. Z uvedeného je zrejmé, že aj samotná poškodená bola v šoku zo situácie, ktorá sa odohrala v jej obydli, a preto nie je vylúčené, že vo výpovediach v prípravnom konaní (tesne po skutku) uvádzala aj skutočnosti, ktoré objektívne neboli. Naproti tomu dobrovoľne priznal spáchanie trestného činu krádeže aj porušovania osobnej slobody. Podrobne a vyčerpávajúco uviedol ako skutok chcel spáchať a v konečnom dôsledku aj ako ho spáchal. S poukazom na uvedené opakovane zdôrazňuje, že nepoužil voči poškodenej žiadne vyhrážky, násilie ani hrozbu bezprostredného násillia. Síce sa pokúsil poškodenú utíšiť, keďže prirodzene bola vystrašená z jeho prítomnosti, avšak nekonal v žiadnom prípade s úmyslom poškodenej ublížiť, útočiť na ňu, či spôsobiť jej akúkoľvek ujmu, iba apeloval na poškodenú, aby nekričala, keďže sám bol v šoku z jej prítomnosti a situácia ho zaskočila. Z vykonaného dokazovania nebol preukázaný opak. Počas trestného konania sa nepreukázalo u neho ani použitie zbrane. Trestný čin totiž nie je spáchaný so zbraňou pokiaľ ju páchatel' pri sebe má, avšak na spáchanie skutku ju nepoužije. Pritom z vykonaného dokazovania nebolo zrejmé, že by obžalovaný disponoval v čase vniknutia do obydli nejakou zbraňou. Skutočnosť, že mal držať v ruke predmet evokujúci zbraň, odmieta a zdôrazňuje, že poškodená vplyvom šoku nemohla korektné vnímať okolnosti, čo sa potvrdilo aj počas hlavného pojednávania, keďže nedokázala identifikovať, či obžalovaný vôbec držal akýkoľvek predmet. Osobitne je nutné podotknúť, že z výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že predmet ktorý mal obžalovaný držať v ruke, mal mať v pravej ruke, ktorú počas celého konania mal umiestnenú

na páse, resp. bruchu a s touto rukou, ako uviedla poškodená, nevykonával žiaden pohyb. Na samotnom pojednávaní tiež obžalovaný uviedol, že jeho matka bola zavraždená kvôli peniazom, preto by on sám nikdy voči tretej osobe násilie ani hrozbu násillia nepoužil. Následne obžalovaný zopakoval svoje odvolacie námietky vo vzťahu k uloženému trestu, uvádzané už v jeho odvolaní. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa obžalovaný domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) TP zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alternatívne aby v súlade s § 322 ods. 3 TP vo veci sám rozhodol a uznal obžalovaného vinným zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona a prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona a uložil mu miernejší trest, ako uviedol v odvolaní.

Krajský súd v Trenčíne o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora, ktoré podali proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 4.1.2019, sp.zn.6T/64/2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 9. apríla 2019 rozhodol tak, že v bode I. podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvineného T. O. uznal za vinného pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zák. a zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že obvinený dňa 14. januára 2016 v čase približne o 10.15 hod. vnikol do rodinného domu v O. U. na ulici T. U. XXX, kde nezisteným spôsobom prekonal bránku a dostal sa na dvor rodinného domu, prešiel k zadnej časti domu, kde pristavil kovový rebrík k oknu, na ktorom vylomil lištu, avšak okno sa mu otvoriť nepodarilo, následne prešiel k vchodovým dverám v zadnej časti domu vedúcim do horného bytu domu, na ktorých rozbil sklenenú výplň, vytiahol kľúče, ktoré sa nachádzali vo dverách z vnútornej strany a odomkol si vchodové dvere, prešiel po schodišti na prvé poschodie domu, kde otvoril dvere a prešiel na chodbu, kde ho vyrušila poškodená W. T., ktorá začala kričať, na čo jej povedal „Nekrič, lebo ťa zabijem,“ na čo poškodená zostala ticho, následne obvinený spravil pohyb ľavou rukou, pričom obvinený držal pod pravou rukou neidentifikovaný predmet, na čo poškodená zo svojej peňaženky vytiahla 20 eur, následne obvinený žiadal ďalšie peniaze, a keď poškodená povedala, že ďalšie peniaze nemá, obvinený povedal, aby mu dala zlato, na čo obvinený zobral poškodenej zlatú obrúčku, čím svojím konaním spôsobil poškodenej W. T. škodu vo výške 220 eur.

Za to mu krajským súdom uložená podľa § 212 ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. a § 38 ods. 5 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov so zaradením podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň bol obvinenému uložený podľa § 76 ods. 2, § 77 ods. 1 a § 78 ods. 1 Tr. zák. ochranný dohľad na 3 roky spočívajúci v povinnosti po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody oznamovať potrebné údaje o zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť v určených lehotách a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu a podľa § 77 ods. 2, § 51 ods. 4 Tr. zák. povinnosť spočívajúcu v príkaze zamestnať sa alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie v čase ochranného dohľadu. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol obvinený zaviazaný nahradiť poškodenej škodu 220 eur.

Výrokom pod bodom II. krajským súdom odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie obžalovaný prostredníctvom obhajcu písomným podaním z 25. novembra 2019 v prospech obvineného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp.zn. 5Tdo 10/2020 zo dňa 21. mája 2020 prerokoval dovolanie obvineného T. O. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 2To/16/2019-414 z 9. apríla 2019 a výrokom pod bodom I. podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2To/16/2019-414 z 9. apríla 2019, z dôvodu § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku bol porušený zákon v ustanoveniach § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. júla 2019, § 138 písm. e) Trestného zákona a § 14 ods. 1 Trestného zákona v neprospech obvineného T. O.. V bode II. podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 2To/16/2019-414 z 9. apríla 2019, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a v bode III. podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Krajskému súdu v Trenčíne prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Napokon výrokmi pod bodmi IV.-VI. rozhodol podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 71 ods. 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku o tom, že sa obvinený T.

O., nar. X. U. XXXX v L., trvale bytom L., t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov, berie do väzby, ktorá začína plynúť 21. mája 2020 o 9.30 hod. a bude sa vykonávať v Ústave na výkon väzby Ilava, súčasne podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub T. O. a napokon podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku väzbu obvineného T. O. nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Krajský súd v Trenčíne následne pokračoval v konaní, pričom rozhodoval vo veci v štádiu po podaní odvolaní obvineného a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa zo dňa 4.1.2019, sp.zn.6T/64/2018.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu dňa 21. júla 2020 prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 ods.1 písm. b), písm. e) Tr.por. vo výroku o vine aj treste s tým, aby krajský súd vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, alternatívne, aby krajský súd sám rozhodol o vine obžalovaného v zmysle podanej obžaloby a uložil trest s použitím ustanovenia § 47 ods.2 Tr.zák.

Obhajca obvineného uviedol, že vzhľadom na rozsudok Najvyššieho súdu SR navrhuje prekvalifikovať skutok v súlade s tam uvedeným právnym záverom a uložiť obžalovanému primeraný trest. Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora, toto navrhol zamietnuť podľa § 319 Tr.por.

Obvinený navrhol s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR, aby krajský súd upravil právnu kvalifikáciu a uložil mu trest podľa ustanovenia § 189 ods.1 Tr.zák., § 41 ods.1 Tr.zák. v strede trestnej sadzby odňatia slobody a odvolanie prokurátora navrhol zamietnuť. Poukázal na to, že Najvyšší súd SR vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Súčasne musel prihliadať i na ustanovenie § 391 ods.2 Tr.por.

Z podnetu podaných odvolaní krajský súd preskúmal napadnutý rozsudok a viazaný tiež právnym názorom dovolacieho súdu (§ 391 ods.1 Tr.por.) zistil, že z podnetu odvolania obžalovaného je napadnutý rozsudok nutné zrušiť pre porušenie ustanovení Trestného zákona súdom prvého stupňa jednak pri kvalifikácii skutku obžalovaného, ako aj pri ukladaní trestu, avšak z iných dôvodov, ako uvádzal prokurátor. Naopak pokiaľ ide o odvolanie prokurátora toto považoval za nedôvodné.

V prvom rade je nutné uviesť, že súd prvého stupňa na riadne objasnenie veci vykonal vo veci dokazovanie, vypočul obžalovaného, svedkyňu a poškodenú W. T., prečítal znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odbor prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie, oboznámil zápisnicu o rekognícii osoby podľa fotoalbumu, znalecký posudok z odboru psychológie a ďalšie listinné dôkazy. Na podklade vykonaného dokazovania a po vyhodnotení dôkazov tak jednotlivo ako aj v súhrne, potom súd prvého stupňa dospel k záveru, že skutok uvedený v skutkovej vete obžaloby bol vykonanými dôkazmi preukázaný len z časti, preto upravil skutkovú vetu oproti podanej obžalobe, pričom vypustil tú časť konania zo skutkovej vety, podľa ktorej mal obžalovaný pýtať peniaze násilím, resp. pod hrozbou použitia násilia. Odvolací súd starostlivo preskúmajúc napadnutý rozsudok ako aj konanie tomuto predchádzajúce zistil, že na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd vyvodil správne skutkové závery, pričom sa podrobne zaoberal dôkazmi, tak jednotlivo ako aj v súhrne, svoje skutkové závery odôvodnil vo svojom rozhodnutí. Správne pritom skonštatoval, že na základe vykonaného dokazovania bola nepochybne preukázaná len časť skutku obžalobného návrhu, ktorý ustálil tak, ako je uvedený vo výrokovej časti rozsudku okresného súdu, pretože nebolo dokázané, že obžalovaný mal použiť násilie, alebo hrozbu násilia vo vzťahu k vyžadovaniu peňazí, resp. zlata pri neočakávanom vzájomnom stretnutí s poškodenou v dome, či už verbálnym prejavom, alebo svojim pohybom tela s použitím zbrane. Poukázal pritom podrobne na rozdielne výpovede poškodenej pred súdom, kde táto uviedla rozdielne verbálne výroky obžalovaného na jej adresu, ako uvádzala v prípravnom konaní, pričom si tiež nebola istá, čo vlastne obžalovaný v ruke držal, avšak sama uvádzala, že stále sa držal od nej na určitú vzdialenosť, nešiel k nej bližšie a videla

na ňom, že je tiež prekvapený, že je sám prekvapený z jej prítomnosti. Podľa okresného súdu je možné sa domnievať, že obžalovaný pri sebe mal tzv. „pajser,“ avšak z okolností prípadu nemožno vyvodit' jednoznačný záver, že by obžalovaný tento mal pri sebe za účelom jeho použitia na útok, na prekonanie alebo zamedzenie odporu poškodenej a ani z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by ho obžalovaný vôbec použil ako zbraň. Odvolací súd sa s takýmto hodnotením dôkazov týkajúcich sa skutkových záverov stotožnil a keďže citovanie jednotlivých dôkazov a bližšie popisovanie hodnotenia dôkaznej situácie by bolo len opakovaním skutočností uvádzaných súdom prvého stupňa, odkazuje odvolací súd v tomto smere na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Súčasne odvolací súd skonštatoval, že nie je možné sa stotožniť s dôvodmi odvolania prokurátora. Z obsahu jeho odvolania vyplýva, že nenavrhuje vykonanie ďalších dôkazov, v podstate vytýka súdu prvého stupňa nesprávne hodnotenie dôkazov vykonaných, najmä s poukazom na výpovede už spomínanej svedkyne a poškodenej, ktorými podľa jeho názoru bol dokázaný skutkový stav z obžaloby. Výpoveďami tejto svedkyne sa súd prvého stupňa zaoberal a tieto hodnotil v kontexte ďalších vykonaných dôkazov, pričom v zásade nemožno vytýkať súdu prvého stupňa nezákonnosť napadnutého rozsudku len preto, že odvolateľ dospel na základe vlastného hodnotenia dôkazov vo významnej časti k iným skutkovým záverom, než súd prvého stupňa, ktorý vykonal všetky navrhnuté, dostupné a potrebné dôkazy a ktoré vyhodnotil jednotlivo ako i v súhrne tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Pre uznanie viny musí mať súd bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania sa skutočne stal a že tento spáchal obžalovaný. Súd môže oprieť výrok o vine i o nepriame dôkazy, avšak len za predpokladu, že tvoria vo svojom súhrne logickú, ničím nenarušenú uzavretú sústavu nepriamych dôkazov vzájomne sa doplňujúcich a na seba naviazujúcich, z ktorých možno vyvodit' len jediný záver a súčasne vylúčiť iný. V danom prípade ani podľa názoru odvolacieho súdu takýto záver vo vzťahu k tvrdeniu prokurátorky o preukázaní skutku tak, ako bol uvedený v obžalobe a tým naplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu lúpeže v súbehu s trestným činom krádeže a porušovania domovej slobody, nemá oporu v skutkových zisteniach a vykonanom dokazovaní, preto odvolanie prokurátorky považoval za nedôvodné. V súvislosti s právnym posúdením konania obžalovaného v upravenej skutkovej vete odvolací súd považuje za nutné uviesť a to aj z hľadiska odvolacích dôvodov obžalovaného, že okresný súd síce riadne nevysvetlil, ktorú časť konania subsumoval pod trestný čin vydierania, zo skutku však nepochybne vyplýva, že obžalovaný hrozbu násillia použil len v prvom momente, po stretnutí s poškodenou, keď táto začala kričať a on jej na to povedal „ne krič lebo ťa zabijem“. Preto túto časť konania možno kvalifikovať ako trestný čin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr.zák. Na druhej strane okresný súd pochybil ak ustálený skutok a konanie obžalovaného po právnej stránke kvalifikoval ako jednočinný súbeh zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr.zák., prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods.1, ods.2 písm. b) Tr.zák. a prečinu krádeže podľa § 212 ods.2, písm.a) Tr.zák., za čo mu následne uložil podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona, s použitím § 41 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona, § 38 odsek 5 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody na 8 rokov. Odvolací súd uvádza, že danej právnej kvalifikácii nezodpovedá pri ukladaní trestu použitie tzv. asperačnej zásady podľa § 41 ods.2 Tr.zák., keďže nešlo o viacčinný súbeh trestných činov, preto okresný súd nezákonne obžalovanému uložil trest mimo trestnej sadzby, z ktorej mal pri správnom použití príslušných ustanovení trestného zákona vychádzať a to trestnej sadzby ustanovenia § 189 ods. 2, upravenej s použitím § 38 ods.5 Tr.zák. (bez uznania poľahčujúcich okolností), teda v rozmedzí od 4 do 6 rokov. Ak potom uložil obžalovanému trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov, je trest z dôvodu nesprávneho použitia ustanovenia § 41 ods.2 Tr.zák. uložený mimo trestnú sadzbu.

V súvislosti s právnym posúdením konania obžalovaného súdom prvého stupňa sa navyiac odvolací súd nestotožnil, najmä pokiaľ ide o kvalifikáciu trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods.1, ods. 2 písm. b) Tr.zákona a prečinu krádeže podľa § 212 ods.2, písm. a) Tr.zákona.

Vo vzťahu k trestnému činu porušovania domovej slobody krajský súd uvádza, že je nepochybné, že obžalovaný do domu vnikol s použitím násillia (rozbitím sklenenej výplne), čím nepochybne naplnil znaky trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm.e) a § 122 ods.4 Trestného zákona, pretože čin spáchal závažnejším spôsobom konania - vlámaním.

Krajský súd ďalej uvádza, že z vykonaného dokazovania a ustáleného skutku vyplýva, že obžalovaný z rodinného domu, do ktorého sa vlámal (rozbitím sklenenej výplne vchodových dverí), odcudzil veci v celkovej hodnote 220 eur (zlatú obrúčku ohodnotenú na 200 eur a hotovosť 20 eur), čo by zodpovedalo právnej kvalifikácii podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. účinného do 31. júla 2019, no

v danom prípade bolo konanie obžalovaného kvalifikované tiež v jednočinnom súbehu s trestným činom porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm.e) a § 122 ods.4 Trestného zákona. V tej súvislosti je potrebné poukázať na Stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR sp. zn. Tpj 53/2013 z 9. decembra 2014, podľa ktorého ak je znak vlámania okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby pri právnej kvalifikácii oboch jednočinne sa zbiehajúcich trestných činov, použije sa rovnako len raz, a to ako súčasť právnej kvalifikácie, ktorá so znakom vlámania spája prísnejšiu trestnosť činu (vzťah špeciality ako hmotnoprávny prejav zásady "ne bis in idem"). Z uvedeného vyplýva, že ak ide o prisvojenie si cudzej veci, čin je spáchaný vlámaním a páchatel' zmocnením sa cudzej veci nespôsobí ani malú škodu, ide o naplnenie zákonných znakov trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%2523194'&ucin-k-dni='%207.%209.2020'>, ods. 2 písm. a <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%2523194'&ucin-k-dni='%207.%209.2020'>) Tr. zák. Kvalifikácia skutku podľa § 212 ods. 2 písm. a <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%2523212'&ucin-k-dni='%207.%209.2020'>) Tr. zák. je potom vylúčená, lebo znak vlámania (bez ktorého ju nemožno použiť) je už obsiahnutý v ods. 2 písm. a) § 194 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005%20Z.z.%2523194'&ucin-k-dni='%207.%209.2020'> Tr. zák. Vzhľadom na uvedené potom okresný súd mal skutok správne kvalifikovať ako zločin vydierania podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na §138 písm.e) a § 122 ods. 4 Trestného zákona.

Vzhľadom na vytýkané pochybenia okresného súdu, krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr.por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods.3 Tr.por. sám rozhodol tak, že uznal obžalovaného vinným na tom skutkovom základe, ako ho ustálil súd prvého stupňa zo zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1 Trestného zákona, spáchaného v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na §138 písm. e) a § 122 ods. 4 Trestného zákona.

Pri ukladaní trestu potom vychádzal z trestnej sadzby ustanovenia § 189 odsek 1 Trestného zákona, § 41 odsek 1 Trestného zákona (2 až 6 rokov) a upravenej s použitím § 38 odsek 5 Trestného zákona (4 roky až 6 rokov). Pri ukladaní trestu potom krajský súd prihliadol na všetky skutočnosti dôležité z hľadiska určenia jeho výmery a druhu uvedené v § 34 ods.1, 4 Tr.zák. O osobe obžalovaného bolo zistené, že v minulosti bol 10 krát súdne trestaný. V jednom prípade sa na obžalovaného hľadí akoby nebol odsúdený, ďalších troch prípadoch bolo u obžalovaného upustené od uloženia súhrnného trestu odňatia slobody. Rozsudkom Vojenského obvodného súdu Bratislava sp. zn. 3T/194/96 zo dňa 17.07.1996 bol odsúdený aj pre trestný čin lúpeže podľa § 234 odsek 1 Trestného zákona číslo 140/1961 Zb., za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na 2 roky 10 mesiacov v I. NVS a taktiež bol rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/136/10 zo dňa 28.03.2011, právoplatným toho istého dňa, odsúdený pre zločin lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 188 odsek 1 odsek 2 písmeno c), písmeno d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a) Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno f) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Posledné odsúdenie je odsúdenie súdom Landesgericht Wr. Neustadt z roku 2016 pre trestný čin krádeže po neoprávnenom vstupe na súkromný pozemok. Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný je osobou so sklonom k páchaniu trestnej činnosti a to aj závažného charakteru. Pokiaľ ide o poľahčujúce okolnosti, krajský súd nepriznal obžalovanému žiadnu, pretože ako vyplýva z konania, tento sa k skutku nepriznal v celom rozsahu a teda nemožno ani konštatovať, že trestnú činnosť v celom rozsahu oľutoval (dokázané vydieranie vyplývajúce zo skutku). Už vôbec neprichádza do úvahy priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. h) Tr.zák., že spáchal trestný čin pod vplyvom tiesnivých osobných alebo rodinných pomerov, ktoré si sám nespôsobil, z dôvodov ako ich uvádzal obžalovaný. Na druhej strane mu priťažovalo, že už bol za trestný čin odsúdený (§ 37 písm. m/ Tr.zák.) a spáchal viac trestných činov (§ 37 písm. h/ Tr.zák.) Vzhľadom na aplikáciu a znenie ustanovenia § 38 ods.5 Tr.zák. však súd už nepoužil ustanovenie § 38 ods.4 Tr.zák. Po zohľadnení vyššie uvedeného dospel krajský súd k záveru, že vzhľadom na závažnosť spáchanej trestnej činnosti, osobu obžalovaného a tiež z hľadiska účelu trestu je nevyhnutné uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v strede upravenej výmery trestnej sadzby v trvaní 5 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, keďže obžalovaný bol pred spáchaním trestných činov v posledných 10 rokoch vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin. Rovnako ako aj okresný súd považoval krajský súd na posilnenie resocializácie obžalovaného tomuto podľa § 76 odsek

2, § 77 odsek 1 a § 78 odsek 1 Trestného zákona uložiť i ochranný dohľad v trvaní 3 (tri) roky, počas ktorého po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody bude oznamovať potrebné údaje o zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť v určených lehotách a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska, za súčasného uloženia povinnosti obžalovanému podľa § 77 odsek 2, § 51 odsek 4 Trestného zákona spočívajúcej v príkaze zamestnať sa alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie v čase ochranného dohľadu. Taktiež podľa § 287 odsek I Trestného poriadku súd uložil obžalovanému i povinnosť nahradiť poškodenej W. T., bytom Malé U. XXX, O. U. škodu vo výške 220,- eur. Poškodená si predmetný nárok včas a riadne uplatnila a tento má podklad vo vykonanom dokazovaní.

Vzhľadom na uvedené potom odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.